

Коротка рецензія

Пилип-Полян Юрик

У "Веселій Січі" (так звалась Асоціація гумористів і сатириків Запоріжжя) завжди згадували людей, які зробили неабиякий внесок у сатиричну скарбницю України. Одного разу на засіданні цієї організації письменник Микола Білокопитов процитував гумореску світлої пам'яті Володимира Чубенка:

ОПТИМІСТ

Ситуація критична:

Саливон звалився в рів.

За кишеню лап! — "столична"

Не розбилася! Зрадів!

Підкрутивши вуса браво,

Він сидить на дні і жде:

Може ще яка роззява

Із закускою впаде.

Розповів також, що пан Чубенко дав гарний приклад на той час молодому колезі. Вони з Миколою переходили канаву по вузькому трапу. А на дні рову сидів чоловік, явно п'яний. Запитали його, чи не треба допомоги, а він тільки махнув рукою й послав їх... Мовляв, ідіть собі, куди йшли. А на ранок Володимир Чубенко запитав Миколу, чи той щось написав на цю тему. Білокопитов розвів руками – нічого. Тоді Володимир Аврамович прочитав оту свою мініатюру.

До Миколи зі спогадами приєдналися поет Петро Ребро, народний артист України Юрій Бакум, співак і композитор Анатолій Сердюк... Кожен згадував щось кумедне чи й смішне, пов'язане з Чубенком як письменником і людиною. Але, на мою думку, найцікавішу придибенцію розповів тоді Олексій Кудря, який мешкав із паном Володимиром ледь не по сусідству.

Отже, написав Олексій гумореску, віддрукував на машинці (комп'ютери в той час були ще неймовірною розкішшю) й віддав відомому майстрові гумору й сатири, лауреатові журналу "Перець" Володимиру Чубенку на рецензію. Мовляв, гляньте, будь ласка, пильним оком, можливо, щось не так написав, а може, в сюжеті якісь недоліки, то я потім підправлю.

Минув тиждень. Олексій Семенович телефонує Чубенку:

– То як там моя гумореска, Володимире Аврамовичу?

– Ще не читав, – відверто каже той. – Роботи – по саму зав'язку. Прочитаю обов'язково й зателефоную.

До речі, Володимир Чубенко навіть уже будучи поважним пенсіонером, ще продовжував працювати в багатотиражній газеті знаменитого підприємства "Мотор

Січ". Тож часу в нього вільного справді майже не було.

От минає ще тиждень. У помешканні Олексія Кудрі лунає телефонний дзвінок. На проводі – Володимир Чубенко.

– Ну що, Олексію, бери пляшку й приходь до мене.

Пан Кудря швиденько збігав до крамниці, купив коньяку, гарної закуски й пішов до Чубенка.

Чарка за чаркою, йшла розмова про літературу, про те, що письменники, особливо молоді, мало уваги надають "шліфуванню" власних творів, нечасто звертаються до гарних редакторів і коректорів, соромляться чомусь заглянути в словники. Така "хвороба" до добра не призводить. Адже читач потім бере до рук книжку й бачить у ній якщо не стилістичні, то граматичні помилки. Тож виходить, що літератор безграмотний. А якщо розібратися, то письменники – це також учителі мови.

Слухаючи старшого колегу, Олексій нетерпляче чекав, коли ж ітиметься вже й про його гумореску. Адже саме для цього він сюди й приплентавсь, а не щоби слухати лекцію про доведення творів до потрібної кондиції. Але коли вже розлили в келишки останні краплини з пляшки й прибрали порожню посудину зі столу, Володимир Аврамович запитав:

– Льошо, ти, мабуть, чекаєш, що ж я скажу про твою гумореску, яку дав мені на рецензію?

– Так, звичайно! – вигукнув той.

– Тоді от що я тобі скажу. То – така юринда, якої світ не бачив! Викинь її й нікому більше не показуй!

Зауважу, що Олексій Кудря був добрим письменником. Видав чудову книжку гумору й сатири "Аттична сіль", більшість творів її редагував саме Володимир Чубенко.